

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Ing. Radovana Havelce a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D., JUDr. Pavla Simona a Mgr. Jitky Zavřelové, rozhodl o návrhu **P. K.**, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi **Obvodním soudem pro Prahu 7** a **Městským soudem v Praze** na straně jedné a **ředitelem Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy** na straně druhé, dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 514/2015, o náhradu újmy a zadostiučinění za vznik nemajetkové újmy a o přiznání omluvy: žalobce **P. K.**, a žalovaná **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 514/2015 **j e s o u d**.
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 C 514/2015-17, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2017, čj. 14 Co 303/2017-26, **se z r u š u j í**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podáním doručeným dne 11. 10. 2021 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) P. K. (dále jen „navrhovatel“) navrhl tomuto senátu rozhodnout spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) téhož zákona, který vznikl mezi Obvodním soudem pro Prahu 7 a ředitelem Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „ředitel KŘ PČR“), ve věci náhrady újmy a zadostiučinění za vznik nemajetkové újmy a o přiznání omluvy ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“].

[2] Z návrhu na zahájení kompetenčního sporu v nyní posuzované věci, jeho příloh a obsahu spisu Konf 42/2018 a spisu Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 10 C 514/2015, zvláštní senát zjistil následující skutečnosti:

[3] Navrhovatel, jako příslušník bezpečnostního sboru - Policie České republiky, byl dne 31. 7. 2012 rozhodnutím ředitele KŘ PČR č. 944/2012 propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, což bylo potvrzeno i rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 26. 10. 2012, čj. PPR-19977-4/ČJ-2012-990131. Obě rozhodnutí však zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 1. 2015, čj. 8 Ad 17/2012-164. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 47/2015-35.

[4] Žádostí ze dne 18. 5. 2015 podanou Ministerstvu vnitra navrhovatel s odkazem na ustanovení § 14 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb. předběžně uplatnil nárok na zaplacení částky 2 178 500 Kč sestávající z náhrady majetkové újmy ve výši 350 000 Kč za pokles jeho služebního příjmu o pracovní odměny a za náklady na písemný styk a čas nutný pro vyhotovování podání a dále z částky ve výši 1 828 500 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu spočívající ve stigmatizaci navrhovatele v rámci bezpečnostního sboru. Navrhovatel požadoval i omluvu uveřejněnou ve sbírce interních aktů řízení (SIAŘ). Navrhovateli měla újma vzniknout pro nezákonná rozhodnutí v řízení vedeném ve služebním poměru.

[5] Žádostí navrhovatele se však Ministerstvo vnitra odmítlo zabývat s tím, že předmětem úpravy provedené zákonem č. 82/1998 Sb. není odpovědnost za škodu vzniklou ze služebně právních vztahů, přičemž je tak vyloučeno postupovat podle tohoto zákona při posuzování odpovědnosti vyplývající z individuálních služebně právních vztahů charakterizovaných vzájemnou rovností jejich účastníků. K tomu argumentačně Ministerstvo vnitra odkázalo na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1010/2000, a ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2470/2012, a postoupilo žádost navrhovatele řediteli KŘ PČR.

[6] Po předběžném uplatnění nároku navrhovatel podal dne 3. 12. 2015 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7, věcně a místně příslušnému soudu žalované České republiky – Ministerstva vnitra. Žalobou se navrhovatel, stejně jako při předběžném projednání nároku, domáhal přiznání zadostiučinění za vznik majetkové a nemajetkové újmy a přiznání omluvy ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., která mu měla vzniknout v důsledku nezákonných rozhodnutí v řízení vedeném ve služebním poměru.

[7] Obvodní soud pro Prahu 7 usnesením ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 C 514/2015-17, řízení zastavil (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena řediteli KŘ PČR (výrok III.). V odůvodnění svého rozhodnutí odkázal (stejně jako Ministerstvo vnitra) na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2470/2012, a uvedl, že o výkon státní (veřejné) moci nejde tam, kde stát nevystupuje v tzv. vrchnostenské pozici, nýbrž kde vstupuje do právních vztahů jako jejich účastník rovný s účastníky ostatními. U nároků, kde stát vystupuje jako zaměstnavatel, je dána jeho pracovněprávní odpovědnost. Tomu se blíží i specifické vztahy služební, tedy vztahy svou podstatou zaměstnanecké s určitými modifikacemi, které zdánlivě mohou evokovat jisté rysy výkonu veřejné moci. Konkrétní právní úpravu odpovědnosti státu za škodu v těchto vztazích obsahují příslušné služební zákony. Požadavek žalobce (navrhovatele) na náhradu újmy se odvíjí od porušení právních povinností zaměstnanci žalované (České republiky) jednajícími jejím jménem, nejedná se tedy o odpovědnostní vztah veřejnoprávní povahy vyplývající z rozhodnutí žalované při výkonu svrchované veřejné moci, na který by bylo možné vztáhnout působnost zákona č. 82/1998 Sb. Obvodní soud pro Prahu 7 na základě uvedeného dospěl k závěru, že pravomoc k projednání a rozhodnutí dané věci, která souvisí se služebním poměrem, není svěřena soudu v rámci občanského soudního řízení, a proto řízení pro nedostatek pravomoci zastavil a věc postoupil k dalšímu řízení, podle svého názoru příslušnému orgánu, a to řediteli KŘ PČR k dalšímu řízení.

[8] K odvolání navrhovatele Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 8. 2017, čj. 14 Co 303/2017-26, napadené rozhodnutí obvodního soudu potvrdil (výrok I.), neboť se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že v přezkoumávané věci není založena pravomoc civilního soudu, avšak s tím rozdílem, že změnil dílem výrok III. usnesení soudu prvního stupně tak, že po právní moci jeho usnesení bude věc postoupena policejnímu prezidentovi (výrok II.) Podle názoru odvolacího soudu totiž bylo na místě věc postoupit policejnímu prezidentovi s tím,

pokračování

že je na něm, zda případně v jím určeném rozsahu věc postoupí k přímému vyřízení určenému funkcionáři [§ 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“)].

[9] Policejní prezident žádost navrhovatele dne 20. 9. 2017 postoupil na úsek náměstka ředitele KŘ PČR. Rozhodnutím čj. KRPA-340891-5/ČJ-2017-0000VO ze dne 4. 12. 2017 náměstek ředitele KŘ PČR řízení podle ustanovení § 179 zákona č. 361/2003 Sb. zastavil, neboť podaná žádost je zjevně právně nepřipustná, protože zákon č. 361/2003 Sb. institut nemajetkové újmy nezná, když tento pojem je institutem zákona č. 82/1998 Sb. a současně v dané věci nejsou naplněny předpoklady vzniku obecné odpovědnosti bezpečnostního sboru podle § 98 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.. Proti shora uvedenému rozhodnutí podal navrhovatel odvolání k řediteli KŘ PČR a následně dne 26. 6. 2017 navrhl zvláštnímu senátu, aby rozhodl negativní kompetenční spor o pravomoc v jeho věci mezi civilním soudem (Obvodním soudem pro Prahu 7) a ředitelem KŘ PČR (správním orgánem).

[10] Dotčený návrh na rozhodnutí o kompetenčním sporu zvláštní senát usnesením ze dne 15. 5. 2018, čj. Konf 35/2017-20, odmítl jako předčasný, protože ředitel KŘ PČR v době rozhodování zvláštního senátu nerozhodl o odvolání žalobce (navrhovatele) proti rozhodnutí náměstka ředitele KŘ PČR o zastavení řízení, a ani jinak nepopřel kvalifikovaným způsobem svoji pravomoc věc navrhovatele rozhodnout (podáním návrhu na zahájení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu). Kompetenční spor tak v době rozhodování zvláštního senátu ve smyslu § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. neexistoval.

[11] Ředitel KŘ PČR (jako odvolací orgán) mezitím svým rozhodnutím ze dne 29. 5. 2018, číslo 584/2018, odvolání navrhovatele zamítl a napadené rozhodnutí náměstka ředitele KŘ PČR, kterým bylo řízení o žádosti navrhovatele zastaveno pro zjevnou právní nepřipustnost, potvrdil.

[12] Ministr vnitra následně rozhodnutím ze dne 28. 3. 2019, čj. MV-3308-7/SO-2019, které nabylo právní moci dne 27. 4. 2019, zrušil rozhodnutí ředitele KŘ PČR ve věcech služebního poměru ze dne 29. 5. 2018, č. 584/2018 a rozhodnutí náměstka ředitele KŘ PČR pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 4. 12. 2017, čj. KRPA-340891-5/ČJ-2017-0000VO a věc vrátil náměstkovi ředitele KŘ PČR pro ekonomiku k novému projednání. V odůvodnění svého rozhodnutí ministr vnitra mimo jiné konstatoval, že obě přezkoumávaná rozhodnutí vycházela z předpokladu, že o žádosti účastníka řízení nejsou příslušní rozhodovat služební funkcionáři, tudíž je zjevně právně nepřipustná v režimu zákona č. 361/2003 Sb., přičemž uvedený právní názor vycházel z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu. Tento právní názor byl nicméně překonán právním názorem vysloveným v usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 11/2018-16, a proto ministr vnitra uzavřel, že oběma přezkoumávanými rozhodnutími byly porušeny právní předpisy.

[13] Zvláštní senát poté usnesením ze dne 8. 10. 2019, čj. Konf 42/2018-24, odmítl (další) návrh navrhovatele ze dne 19. 6. 2018 na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Ačkoliv totiž v době podání návrhu šlo o negativní kompetenční spor, jelikož nárok navrhovatele odmítal projednat jak Obvodní soud pro Prahu 7 (Městský soud v Praze), tak i Ministerstvo vnitra a opakovaně též ředitel KŘ PČR, podmínka trvání kompetenčního sporu v daném případě splněna nebyla. Správní orgány sice původně popřely svou pravomoc rozhodovat o požadavku navrhovatele na náhradu nemajetkové újmy, avšak jejich rozhodnutí byla po podání návrhu na zahájení kompetenčního sporu zrušena rozhodnutím ministra vnitra se závazným právním názorem, že jejich pravomoc ve věci rozhodnout je dána (respektive svědčí náměstkovi ředitele KŘ PČR). V souzené věci tedy záporný kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát, odpadl.

[14] Následně ve věci rozhodl náměstek ředitel KŘ PČR pro ekonomiku ve věcech služebního poměru rozhodnutím ze dne 15. 8. 2019, čj. KRPA-340891-27-ČJ-2017-0000VO, kterým opětovně řízení o žádosti navrhovatele zastavil pro zjevnou právní nepřipustnost, přičemž toto rozhodnutí bylo k odvolání navrhovatele potvrzeno rozhodnutím ředitele KŘ PČR ve věcech služebního poměru ze dne 2. 6. 2020, č. 548/2020. Obě tato rozhodnutí však byla rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 16. 11. 2020, čj. PPR-30103-3/ČJ-2020-990131, podle § 77 odst. 2 správního řádu z důvodu absolutní věcné nepřislušnosti k vydání věci (s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19) prohlášena za nicotná.

[15] Náměstek ředitele KŘ PČR pro ekonomiku ve věcech služebního poměru proto poté usnesením ze dne 17. 2. 2021, čj. KRPA-340891-53/ČJ-2017-0000VO, předmětnou věc o uplatnění nároku na poskytnutí zadostiučinění v penězích za tvrzenou majetkovou a nemajetkovou újmu v celkové výši 2 178 500 Kč a omluvu za tvrzená příkoří odložil, neboť k vyřízení není věcně příslušný správní orgán. V rozhodnutí uvedl, že v případě, kdy o požadavku na úhradu tvrzené újmy za namítaný nesprávný úřední postup nemůže rozhodnout služební funkcionář, bylo nutné žádost navrhovatele na vyplacení majetkové a nemajetkové újmy uplatněné podle zákona č. 82/1998 Sb. a o přiznání omluvy hodnotit jako podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán, a postupovat za subsidiárního použití § 43 odst. 1 písm. b) spr. řádu a žádost odložit.

[16] Odvolání navrhovatele proti usnesení náměstka ředitele KŘ PČR pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 17. 2. 2021, čj. KRPA-340891-53/ČJ-2017-0000VO, bylo usnesením ředitele KŘ PČR ve věcech služebního poměru ze dne 31. 5. 2021, číslo 689/2021, zamítnuto a dotčené usnesení bylo potvrzeno. V odůvodnění svého rozhodnutí ředitel KŘ PČR konstatoval, že pro řízení ve věci je pro odvolací orgán právě závazný názor uvedený v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, čj. 10 Ad 9/2020-40, který uvádí, že „*Ústavní soud nálezem se dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, rozhodl, že ve věcech žádostí příslušníků bezpečnostních sborů o náhradu újmy způsobené v souvislosti se služebním poměrem není věcně příslušný rozhodovat služební orgán, nýbrž civilní soud*“. S ohledem na tuto skutečnost odvolací orgán uzavřel, že o požadavku na úhradu tvrzené újmy za namítaný nesprávný úřední postup nemohl rozhodnout služební funkcionář, a proto byla věc odložena.

[17] Navrhovatel s postupem správních orgánů nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. Navrhl, aby rozhodnutí policejních funkcionářů byla pro účely tohoto řízení hodnocena jako kvalifikované popření věcné příslušnosti správním orgánem a aby zvláštní senát rozhodl tak, že příslušným projednat předmětnou věc je soud.

[18] Z podání navrhovatele rovněž vyplývá, že podal žalobu proti výše uvedeným rozhodnutím náměstka ředitele KŘ PČR pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 17. 2. 2021, čj. KRPA-340891-53/ČJ-2017-0000VO, a ředitele KŘ PČR ve věcech služebního poměru ze dne 31. 5. 2021, č. 689/2021, k Městskému soudu v Praze. Řízení u tohoto soudu je vedeno pod sp. zn. 11 Ad 13/2021, přičemž ke dni rozhodování zvláštního senátu v dané věci nebylo rozhodnutí vydáno.

[19] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[20] V projednávané věci popřely svou pravomoc jak Obvodní soud pro Prahu 7 a Městský soud v Praze, tak i ředitel KŘ PČR rozhodnutím, proti němuž se podle ustanovení § 190 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. nelze odvolat a je tedy v právní moci.

pokračování

[21] V usnesení ze dne 14. 8. 2006, čj. Konf 64/2005-33, se zvláštní senát vyjádřil k oprávnění účastníka původního řízení zahájit řízení o kompetenčním sporu. Uvedl k němu, že dané oprávnění představuje možnost „poslední záchrany“, která je k dispozici účastníku původního řízení typicky v situaci, kdy on je tím jediným, komu je existence kompetenčního sporu známa.

[22] Za současného stavu, kdy ve věci samé odpírají rozhodnout jak soudy v občanském soudním řízení, tak správní orgány, má zvláštní senát důvodně za to, že je tu negativní kompetenční konflikt ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., a proto jej předsevzal k řešení. Překážkou vzniku kompetenčního sporu nemůže být zvolený způsob popření pravomoci, jestliže ředitel KŘ PČR ve věcech služebního poměru usnesením ze dne 31. 5. 2021, číslo 689/2021, zamítl odvolání proti usnesení náměstka ředitele KŘ PČR pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 17. 2. 2021, čj. KRPA-340891-53/ČJ-2017-0000VO, jímž byla žádost navrhovatele odložena podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu s tím, že k jejímu vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán. Dle judikatury zvláštního senátu k popření pravomoci nemusí nutně dojít v obvyklé procesní formě (tj. vyvoláním řízení o kompetenčním sporu); postačí, je-li nepochybné, že obě strany svou pravomoc ve věci konat popírají (srov. usnesení ze dne 16. 2. 2021, čj. Konf 30/2019-7, nebo usnesení ze dne 20. 4. 2021, čj. Konf 11/2017-83).

[23] V posuzované věci se navrhovatel domáhá zaplacení částky 2 178 500 Kč sestávající z náhrady majetkové újmy ve výši 350 000 Kč za pokles jeho služebního příjmu o pracovní odměny, za náklady na písemný styk a čas nutný pro vyhotovování podání, a dále z částky ve výši 1 828 500 Kč jako zadostiučnění za nemajetkovou újmu spočívající ve stigmatizaci navrhovatele v rámci bezpečnostního sboru. Navrhovatel požadoval i omluvu uveřejněnou ve sbírce interních aktů řízení (SIAR). Navrhovatel tedy požaduje náhradu majetkové a nemajetkové újmy, která mu vznikla v důsledku nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném ve služebním poměru.

[24] Zvláštní senát poznamenává, že nerozhoduje o nároku na náhradu újmy, ale pouze o pravomoci o něm rozhodnout, a při svém rozhodování nepředjímá rozhodnutí ve věci samé. Stejně tak mu nepřísluší posuzovat, zda je úprava náhrady újmy vhodná či nikoliv, či jak by o věci případně rozhodly správní orgány, respektive soudy. Tato otázka musí být předmětem jiného řízení. Pravomoc státního orgánu nemůže být určena podle toho, u kterého orgánu je snadnější se nároku domoci. Systémové řešení problematiky je pak otázkou rozhodnutí zákonodárce, ne soudu jako orgánu právo aplikujícího.

[25] Vzhledem k závěrům nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, byl zvláštní senát nucen se odchýlit od své předchozí rozhodovací praxe (zejména usnesení ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 11/2018-16, ze dne 19. 6. 2019, čj. Konf 13/2018-19, a ze dne 13. 11. 2019, čj. Konf 17/2019-14), podle níž v případech škody způsobené příslušníku ozbrojeného sboru vydáním nezákonného rozhodnutí je k projednání a rozhodnutí příslušný služební funkcionář, a přiklonit se k závěru Ústavního soudu, že v předmětné věci je příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. (srov. rovněž usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2021, čj. Konf 11/2017-83, a ze dne 14. 1. 2022, Konf 11/2018-64).

[26] Určujícím znakem pro stanovení, zda se jedná o odpovědnost podle zákona č. 361/2003 Sb., je skutečnost, že činnost příslušníka sboru, kterou vyvíjel při vzniku škody, byla konána při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. Zákon č. 361/2003 Sb. však nedefinuje, co je výkonem služby. Při aplikaci tohoto pojmu je proto potřeba vycházet z názoru, že za výkon služby se považuje výkon povinností, které vyplývají pro příslušníka sboru

ze služebního poměru, výkonu zastávaného služebního místa a rozkazu nebo pokynu vedoucího příslušníka sboru (srov. náleží pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bod 35).

[27] Oproti tomu rozhodování ve věcech služebního poměru je podle názoru Ústavního soudu výkonem veřejné moci. Služební funkcionář podle něj při rozhodování ve věcech služebního poměru vystupuje ve vrchnostenském postavení a rozhoduje o právech a povinnostech příslušníků bezpečnostního sboru; jedná se tak o zvláštní druh správního řízení. Poškozený má proto ústavně zaručené právo obrátit se na soud a tvrdit, že mu byla způsobena újma nezákonným výkonem veřejné moci, tedy právo na zákonné úrovni garantované v intencích čl. 36 odst. 3 Listiny zákonem č. 82/1998 Sb. (srov. náleží pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bod 36 a 37).

[28] Předmětná majetková a nemajetková újma způsobená navrhovateli vydáním nezákonného rozhodnutí mu nebyla způsobena při výkonu služby, protože činnost služebního funkcionáře, kterou vyvíjel při vzniku újmy, nebyla konána při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. Zákon č. 361/2003 Sb. tak na věc nedopadá. V předmětné věci je proto příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle zákona č. 82/1998 Sb.

[29] Z uvedených důvodů je k rozhodnutí o věci (§ 5 odst. 1 zákona č. č. 131/2002 Sb.) dána pravomoc soudu (výrok I. tohoto usnesení). Zvláštní senát současně podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Výrokem II. proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 C 514/2015-17, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2017, čj. 14 Co 303/2017-26.

[30] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Obvodní soud pro Prahu 7 bude tedy dále pokračovat v řízení o nárocích navrhovatele.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. června 2022

Mgr. Ing Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu